

Καὶ ἐν νύκτι λάμψει θέλω καὶ πρὸς νέον μεγαλειον
Ἡ Βιέννη νὰ κροκόφῃ θυμαστικῇ ἐξ ἐρείπων.

Τίς τὴν μοῖραν ἀποφεύγει τὴν κοινὴν ποτὲ θνητόν;
Ἀλλὰ δέομαί σου, Πλάστα, δέομαι γονυκλιτῶς·
Τὸ ταχύτερον ἐντεῦθεν μόνος λάβεμ', ἐπειδὴ
Τοῦ λαμπροῦ σου τούτου κόσμου πῶς ν' ἀφῆσω
[τὸ ἥδός·

Πραγμωτέρον μοι ὅμως καὶ εὐδόκιτον νὰ ζήσω
Εἰς τὴν Γῆν σου ἕως ὅτου Μαθουσάλας καταντήσω]
Μετάφρ. ἐκ τῆς Γερμανικῆς· Φ. Λ. Α. Οἰκονομίδου.

ΒΙΩΝΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'.

Ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἡμέτερος εἰς
τὴν κατ' ἡμᾶς καθαρζέουσαν μεθωρμηγνέμενον.

Κύπρις θεὰ ἡ μεγάλη ὑπνοῦντί μοι εἶπα παρῆστα,
Νήπιον ἄγουσα ἐκ τῆς ὠραίας χειρὸς τὸν υἱόν της,
Τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν νενευκότα· καὶ εἰπέ μοι
[τόσον·

Φίλε βουκόλε, λαβὼν μοι τὸν ἔρωτα δίδασκε ν' ἔδῃ·
Οὕτως εἰπαῖσα ἀπῆλθε, τὰ ἔργα δ' ἐγὼ τῶν βου-
[κόλων

Νήπιος, ὡς ἂν ὁ ἔρως ἐμάνθαν', ἐδίδασκον τοῦτον.
Πῶς τὸν πλαγίαυλον Πάν, Ἀθηναῖ τὸν αὐλὸν πῶς
[ἐρεῦρε,

Πῶς ὁ Ἑρμῆς τὴν χελώνην, τὴν λύραν ὁ Φαῖδος
[Ἀπόλλων.

Τὸν ἐξεδίδασκον ταῦτα ἐγὼ πλὴν δὲν ἤκουε λόγους,
Ἀλλ' ἐρωτύλα μοι ᾔδεν αὐτός καὶ μ' ἐδίδασκε πόθους
Τῶν τε θνητῶν κα' ἀθανάτων καὶ ἔργα ὁμοῦ τὰ μη-
[τρῶα,

Κ' ἐπελαθόμην μὲν ὅσων ἐγὼ ἐξεδίδασκον τοῦτον,
Ἐμαθον δ' ὅσα ὁ ἔρως ἐδίδασκε ἐμὲ ἐρωτύλα.
Φιλ. Λ. Οἱ.

ΒΙΩΝΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'.

(Τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κείμενον).

Ἄ μεγάλα μοι Κύπρις εἴθ' ὑπνώοντι παρῆστα,
Νηπίαν τὸν ἔρωτα καλῶς ἐκ χειρὸς ἄγουσα
Ε' χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔρως μῦθον.
Μέλπαιν μοι, φίλε βοῦτα, λαβὼν τὸν ἔρωτα δι-
[δασκε.

Ὡς λέγει γ' ἄ μὲν ἀπῆλθεν, ἐγὼ δ' ὅσα βουκο-
[λίσσον,

Νήπιος ὡς ἐθέλοντα μοθεῖν τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς εὔρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθήνα.

Ὡς χελὼν Ἑρμῶν, κίθαριν οἱ ἄνυσ' Ἀπόλλων.

Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐπαύετο ὄθων,
Ἀλλὰ μοι αὐτὸς ᾔδειν ἐρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθους καὶ ματέρος ἔργα.

Κηγὼν ἐκλαθόμην μὲν ὅσων τὸν ἔρωτ' ἐδίδασκον,
Ὅσπερ δ' ἔρως μ' ἐδίδασκεν Ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

ΘΡΗΝΟΣ.

Ῥέετε, στίχοι, ῤέετε νὰ μὲ παρηγορήτε,
Ἀβίαται, ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Ἴδού τῆς Ἑμμας μου, ἰδού ὁ τύμβος ὁ μονήρης.

Τὸ αὐλον, ἐνθ' ἀρετῶν αὐτὴ κοιμάται πλήρης·
Εὐχαρὶς Ἑμμα! Ἐκ τῆς Γῆς διήλθε, περιλμένη.

Ὡς ἀστραπὴ τις λάμπουσα ὁμοῦ καὶ σβεννυμένη,
Φεῦ! μέλανα τὸν θάνατον ἐπέιδον νὰ ἐνσκήψῃ,
Τῶν ἡμερῶν σου τὴν αὐγὴν ἀγρίως νὰ καλύψῃ·

Καὶ, κλειομένου· ὀφθαλμοῦς τοῦ θείου σου ἥρέμα,
Δυσκόλως τοῦ λαμπροῦ φωτός ν' ἀποχωρίζωντ', Ἑμμα!
Ῥέετε στίχοι, ῤέετε νὰ μὲ παρηγορήτε,

Ἀβίαται, ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Τὸ σμήνος νέων λατρευτῶν, καὶ κούφων καὶ μα-
[ταίων,

Ὅσους τὸ κάλλος εἴλκυε τῆς κόρης τὸ ὠραῖον,
Ὁ φροῦδος κόσμος, οὐτινος ὑπῆρξεν ἡ λατρεία,
Εἶδον τὸν θάνατον αὐτῆς ἐν πλήρει ἡσυχίᾳ.

Οἱ ἐνδεεῖς, οὐκ πρόθυμος αὐτῇ πρὸς εὐπορίαν,
Ἐκ δυστοχίας ἔφερε συχνά εἰς εὐτοχίαν,
Οὐδ' ἓνα εἰς τὰ στήθη των ἑνεῦρον, ἓνα στόνον,

Καὶ τὴν θρηνοῦσάν της σκιάν παρηγοροῦντα μόνον·
Ῥέετε, στίχοι, ῤέετε νὰ μὲ παρηγορήτε,
Ἀβίατοι, ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.

Ἀλλ' ἡ φίλια; καὶ αὐτὴ ἡ πτερωτὴ φίλια
Ἀνεῦρεν ὅτι λέγεται καὶ γέλως κα' εὐθυμία·
Οὐδὲ τῇ μνήμῃ ἔτασε τῆς Ἑμμας πενηκταίας·

Ψευδὲς τὸ πένθος της στιγμᾶς διήρκεσε βραχείας·
Ὡ Ἑμμα μου εὐχίσθητε, πιστῇ, γλυκερᾷ φίλῃ,
Δὲν ζῇ πλέον ἡ μνήμη σου ἐδῶ, δὲν θ' ἀνατεῖλῃ·

Τὰ ὄμματ' ἀποστρέφουσιν ἀπὸ τοῦ μνήματός σου,
Τὸν ἦχον ἐλησμόνησαν καὶ τοῦ ὀνόματός σου.
Ῥέετε, στίχοι, ῤέετε νὰ μὲ παρηγορήτε,

Ἀβίατοι ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Πλὴν μόνος εἰς τὸ πένθος του πιστός καὶ εἰς τὸν πόνον
Ὁ ἔρως, δὲν εὐρίσκει που παρηγορὸν τὸν χρόνον·

Ἄλλ' οἱ ἀναγεννώμενοι ἀπαύστως στεναγμοὶ τοῦ
καὶ εἰς τὴν Γ' ἡν ζήτοῦσί σε, σκιάν τὴν προσιλῆ του.
Σὲ, κόρη, ἐξεγείρομαι θρηῶν πρὸ τῆς πρωίας,
καὶ ἡ ἡμέρ' αἰξοῦσα· μου προσβλέπει τὰς ἀνίας.
Εἰς τὴν γαλήνην τῆς νυκτὸς μονήρης κλαίω, στένω.
Ἡ νύξ ἀφ' ἑπταται, καὶ ἐγὼ θρηῶν, στενάζων μένω.

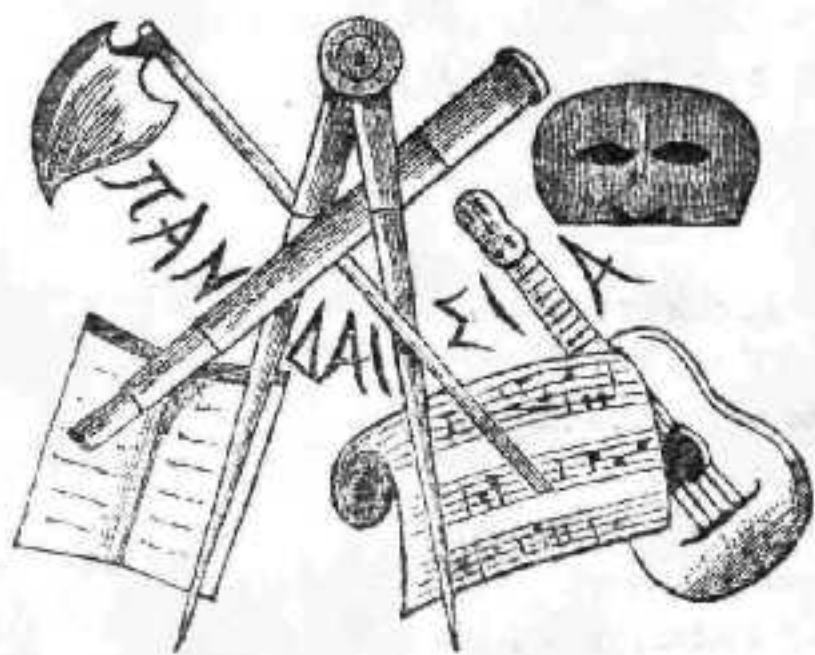
Πλὴν, στίχοι μου, παντάπασι δὲν με παρηγορεῖτε·
Ὡ δάκρυά μου, ῥέοντα σεις, τώρα προχωρεῖτε.

Parany. Μετάφρ. ἐκ τῆς Γαλλικῆς· Φιλ. Α. ΟΙ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Τῆς παιδικῆς τῆς ἡλιαίας
Ἐξώρμα πλήρης ἀφελείας,
Ὡς ἔρως μειδιδῶσα νέα.
Εἰς μῆνας ἢ ἡμέρας μόνον
τὸν πρώτον τοῦ θά εἶχε κλόνον
Ἀγνή καρδία καὶ ὠραία.
Πλὴν, κατὰ πρόωρόν της μοῖραν,
Εἰς τ' Οὐρανοῦ πετᾷ τὴν θύραν
Παρθένος ἢ μεστή χαρίτων.
Ὁ θάνατός της ὕπνος ἦτον
Ἡδὺς, ἀγόγγυστος γαλήνη·
καὶ τὸ μειδίαιμα τοιοῦτο
Πετᾷ... πτηνοῦ εἰς δάσος οὕτω
Τὸ ἄσμα ἵχνος δὲν ἀφήνει....

Parany. Ἐκ τῆς Γαλλικῆς — Ὁ αὐτός.

ΕΤΑΙΡΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ.

Γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς ἐνταῦθα φι-
λαρμονικῆς ἐταιρίας «Εὐτέρπη» ἀνεδείχθησαν
πρόεδρος μὲν καὶ πάλιν ὁ ἀξιότιμος ἀντισυνταγ-
μητάρχης Ἰωάννης Μολᾶς, ὁ πολλὰ μοχθήσας

ὑπὲρ ἐδραιώσεως καὶ προαγωγῆς τῆς ἐταιρίας
ταύτης, ἀντιπρόεδροι δὲ οἱ ἀξιότιμοι Δημ. Δε-
λιγιάννης ταγματάρχης καὶ Γκοστράου θυρωρὸς
τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλείου. Σύμβουλοι δὲ οἱ κκ.
Σ. Καραϊσκάκης λοχαγὸς καὶ ὁ φιλογενέστατος
Π. Θεολόγης καὶ Ταμίας ὁ Κ. Καλλιφρονᾶς,
γραμματεὺς ὁ κ. Α. Γρηγοριάδης καὶ διευθυντὴς
τῆς σχολῆς καὶ μουσικῆς ὁ ἀκάματος καὶ ἀξίε-
παινος μουσικοδιδάσκαλος κ. Παριζίνης. Ἡ
ἐταιρία αὕτη σκοποῦσα καθόλου μὲν τὴν προα-
γωγὴν τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος ἐν Ἑλλάδι,
ιδίᾳ δὲ τὴν σπουδὴν καὶ ἐκτέλεσιν μουσικῶν
συμφωνιῶν, προτίθεται κατ' αὐτὰς νὰ δώσῃ με-
γάλην μουσικὴν συναυλίαν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἧς
θέλουσι συμμετάσχει καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν δη-
μοτικῶν σχολείων, ὑπὸ τοῦ ἀκαμάτου κυρίου
Παριζίνης μόλις πρὸ μικροῦ διδάχθεισαι τὰ πρῶ-
τα μαθήματα τῆς μουσικῆς. Θεωροῦμεν καθή-
κον νὰ ἐπαινέσωμεν τοὺς γονεῖς τῶν κορασιῶν
τούτων, οἵτινες ἀποδιδόντες τὰς ἐσκωριασμένας
τοῦ παρελθόντος ιδέας καὶ ἐννοοῦντες πόσον
καλὸν εἶναι ὅπωςδὴποτε νὰ μανθάνῃ τις, ἐπέ-
τρεψαν εἰς τὰς θυγατέρας των νὰ λάβωσι μέρος
εἰς τὴν συναυλίαν ταύτην, καὶ τὸν ἀξιότιμον
Δημάρχον συντελέσαντα εἰς τοῦτο. Ἐπίσης δὲ
νὰ ἐπιτιμήσωμεν τὰς διδασκαλίσσας τῆς Α'. δη-
μοτικῆς σχολῆς, αἵτινες ἥμισυ φιλόμουσοι ἠρνή-
θησαν νὰ συμμεροσφοθῶσι μὲ τὴν πρόσκλησιν τοῦ
κ. Δημάρχου.

ΕΦΕΓΓΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Ἐσχάτως ἀνεκαλύφθη ἐν Καπύῃ τὸ ἄγχος
ὅπερ ἐδόθη ὡς γέρας εἰς τὸν νικητὴν τῶν ἐν
Ἀθήναις γενομένων γυμναστικῶν ἀγώνων ἐν ἔτει
332 πρὸ Χριστοῦ. Εἶναι δὲ τὸ δοχεῖον τοῦτο
ἀργιλόπλαστος ἀμφορεὺς, φέρων εἰκόνας παρι-
στανοῦσας ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν,
ὀρθὴν μεταξὺ δύο κιόνων καὶ ρίπτουσας τὸ ἀ-
κόντιον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁμάδα ἀθλητῶν, νεανίαν
θεώμενον τὴν μάχην, ἕνα κριτὴν καὶ γέροντα
κρατοῦντα ῥάβδον. Ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ σκεύους
εἰσὶν ἐγγεγραμμένα τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχοντος Ἀθη-
νῶν κατὰ τὸ ἔτος 332 καὶ αἱ λέξεις Ἀριστεῖον
Ἀθηνῶν.

Τῇ νυκτὶ τῆς (12[24 ἀπριλίου) συνέβη με-
γάλη τοῦ Βεσουβίου ἐκρηξίς, βεβαίως ἢ φοβε-
ρωτάτη πασῶν ὅσαι συνέβησαν κατὰ τὴν ἐνε-
στῶσαν ἑκατονταετηρίδα· χιλιάδες περιέργων,
ἐν οἷς καὶ πάμπολοι ξένοι, ἐπλησίασαν εἰς τὸ